

Sygn. akt II KKN 266/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 20 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Tomasz Grzegorzcyk

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2000 r.

sprawy **R. B.**

skazanego z art. 216 i 265 § 1 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 16 grudnia 1997 r., sygn. IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 7 lipca 1997 r., sygn. II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną i obciąża
skazanego R. B. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji wysunięto zarzut obrazy art. 3 § 3, art. 4 § 1, art. 357 i 372 § 1 pkt 1 d.kpk przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nierozważenie dowodów korzystnych dla oskarżonego oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na jego niekorzyść, a także art. 406 § 2 d.kpk przez nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, a nadto art. 216 i 265 § 1 kk z 1969 r. przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Analizując te zarzuty należy zauważyć, że obrazę prawa materialnego można skutecznie wywodzić jedynie, gdy przyjmuje się, że stan faktyczny jest prawidłowo ustalony. Tymczasem skarżący poprzez zarzuty procesowe chce w istocie swej wyrazić, że wadliwie ustalono powyższe okoliczności i przez to obrażono prawo materialne. Zarzuty te stawiał już w skardze apelacyjnej i były one zbadane przez sąd odwoławczy. Wczytując się w uzasadnienie tego sądu trudno doprawdy dociec jaki zarzut apelacji został pominięty przez ten sąd i to w sposób tak rażący, że mogło to mieć wpływ na treść tego wyroku. Kwestia obrazy art. 3,4, 357 i 372 została poddana analizie, na co wskazuje uzasadnienie na k. 481 – 494. Sąd odwoławczy tamże analizował też zarzut obrazy art. 216 i 265 § 1 i trafnie nie dopatrywał się naruszenia tych przepisów. Cena pojazdu ale i okoliczności towarzyszące nabyciu dały podstawę do przypisania czynu z art. 216 d.kk. Zarzut zaś, że sądy uznały, iż przedłożony dla uzyskania pożyczki dokument jest prawdziwy co widać „na pierwszy rzut oka” i nie udowodniły przerobienia innymi dowodami jest zupełnie niezrozumiały. Dowodem jest bowiem także wynik procesu myślowego (zob. T. Grzegorzczak, J. Tylman Polskie postępowanie karne, Warszawa 1998, s. 415), a taki właśnie sądy przeprowadziły oglądając ów dokument (k. 253), to zaś czy oskarżony musiał czy też nie musiał się nim posłużyć nie ma znaczenia dla bytu czynu z art. 235 §

1 kk z 1969 r. W istocie zatem kasacja nie wskazuje, jak tego wymagał art. 463a d.kpk, żadnego realnego rażącego naruszenia prawa i dlatego musi być uznana za oczywiście bezzasadną. Stąd też orzeczono jak na wstępie.

aw

f/jw